

www.jollibread.com

© 2024, Carles Cortés

© D'aquesta edició:

2024, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Edicions Voramar SA.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-1153-159-7

Depòsit legal: M-8815-2024

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: maig de 2024

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

Marta Olivares

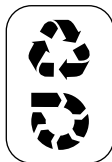
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

DIARIS CREUATS

**CARLES
CORTÉS**

jolibre

Diari de Naiara

Divendres 6 de gener

Anit vaig anar amb els pares i el meu germà Cèsar a la cavalcada de Reis que organitzen al poble. Xicoteta i concentrada, però suficientment dissenyada perquè el menut de casa continue creient que els regals que tenia al peu de l'arbre a casa els havien deixat ells. De vegades pense si fem bé continuant aquesta mentida per als més xicotets. Certament, la vida està plena de mentides o de veritats a mitges. La iaia Carme sempre m'ha dit que aquestes segones no són pecat, és a dir, que no són roïnes, perquè intenten fer la vida més fàcil al nostre entorn. Ella les anomena, crec, *mentides piadoses*. No l'acabe d'entendre perquè mon pare sempre m'ha dit que una mentida és això: una mentida. Cal dir la veritat; però és que dir el que ha passat clarament pot ser sovint dur... o no, no ho sé. Siga com siga, el que sí que m'agrada tindre són secrets: formen part de la meua manera de ser.

Així, anit vam veure la desfilada dels Reis Mags d'Orient i allà vaig descobrir una sensació nova que no sé definir. Em vaig alegrar tant de trobar-me amb Gemma, l'amiga que vaig fer en 1r i 2n de l'ESO però que ja no

ha continuat al meu institut. Feia quasi sis mesos que no me la trobava. Està fent 3r a l'institut d'un altre poble de la comarca, a uns vint quilòmetres. No és massa lluny, però prou perquè no ens vegem. Son pare és d'allà i han anat a viure a casa dels iaïos, que van morir fa poquet... Vaig compartir amb Gemma el moment en què mon pare apujava el meu germà i l'acostava al rei, que anava a cavall, perquè el besara. Va ser tan bonic tot plegat! A mi ja no m'ho fan; és clar, ja sé qui són els Reis i, a més, pese una miqueta massa perquè m'agafen en braços... Tinc catorze anys i vaig cap als quinze, i tinc un cos prou proporcionat; però ja soc gran perquè m'enlairen com una xiqueta! Això sí, no negaré que enyore la meua infantesa quan m'apujaven a mi també per a rebre el desitjat beset d'aquell senyor disfressat i ple de maquillatge!

Quan va acabar tot, ens vam acomiadar sense saber quan ens tornariem a trobar. Vaig dir adeu a Gemma alhora que ens vam mirar. Ella em va fer l'ullet en senyal de complicitat. Potser ens veurem més prompte del que jo puc esperar! Vam anar a correu a casa: l'ansia dels sis anys de Cèsar, el meu germanet, era un motor potent per a descobrir si li havien portat els joguets que havia demanat en la carta als Reis. Així és com s'ha trobat un joc de peces gegants que li servirà per a construir un castell, i també una cuineta per a experimentar amb els aliments que la mare li ha comprat com a complement. Mon pare no ho ha acabat d'entendre:

—Però, com saben els Reis que li agrada cuinar? Ja sé que ara els homes són els millors cuiners, però no hauria

sigut millor algun cotxe o algun joguet de mecànic per a Cèsar?

Ma mare ha rigut molt i jo, en veure-la, també. Per sort, a mi no m'han portat cap regal relacionat amb la cuina: no m'agrada gens preparar menjars. Podria sobreviure amb entrepans i pizzes. Sort que la mare hi té bona mà. Mon pare... només fa de tant en tant alguna paella quan és festa i hi ha convidats a casa. Bé, en tot cas, a mi el que m'agrada és escriure. Per això, com que m'han regalat un ordinador portàtil per a fer els deures de classe, he decidit deixar-hi constància del que em passa cada dia... o cada dia que tinga ganes d'escriure. De moment, ja he començat el meu diari a l'ordinador. És cert que des de fa dos o tres anys tinc el costum de fer-ho en un quadern. Ara, però, toca digitalitzar-se! Bona nit. Fins demà!

Encara recorde la mirada còmplice de Gemma. Quan la tornaré a veure?

Diari de Naiara

Dissabte 7 de gener

8 Trobar-me anit Gemma em fa recordar els bons moments que vam passar. Ara fa un any van instal·lar una pista de gel provisional al poble. Es tractava d'una d'aquestes empreses que van rodant per les ciutats, tot aprofitant les festes de Nadal o, en general, els caps de setmana d'hivern. No és que faça massa fred a la nostra comarca; però, amb les temperatures baixes i les màquines potents que porten, podem gaudir tranquil·lament d'un espai on els més joves aprenem a patinar. Jo no en sabia massa; la meua amiga Gemma, sí; ho havia fet altres vegades que els pares havien estat a Andorra quan feien alguna escapada. Em sembla que anaven bé de diners quan ella era menuda, però les coses van canviar quan son pare es va quedar sense faena i seguia amb els hàbits d'anar de festa i altres manies de la joventut. En canvi, la meua família no s'ha pogut permetre mai aquest tipus de viatge; per això, sempre m'agradava sentir les anècdotes que ella conservava dels seus viatges durant l'hivern i l'estiu.

El primer dia que van inaugurar la pista de gel, el cap de setmana anterior a les vacances de Nadal, Gemma em va animar:

—Vinga, Naiara, vine-te'n. Jo t'hi ensenyaré!

I així va ser com m'hi vaig decidir. Confiava plenament en la millor amiga que havia tingut en els dos últims cursos. No podia ser d'una altra manera! Em va contagiar el seu entusiasme, tot i la meua inseguretats. Gemma patinava amb confiança, encara que en algun moviment mostrava una certa vacil·lació. Jo m'agarrava sempre que podia a la barana de la pista, tan fort com si el gel del terra poguera fondre's en algun moment. La meua amiga donava voltes i jo no acabava d'eixir-me'n. Va ser en aquell moment just, quan ella em va agafar pel braç, que vaig aconseguir amollar-me del ferro que envoltava la pista. Agafada d'ella, resseguia la seua trajectòria i em sentia segura i controlada.

De sobte va aparéixer una xicalla que no semblava del nostre poble. Eren més xicotets que nosaltres i tenien una destresa superior que la que mostrava la meua companyant. En comptes de rivalitzar amb ells, totes dues vam decidir, després d'encreuar-nos una mirada de confirmació, d'afegir-nos al grup i aprendre dels seus consells, tot intentant imitar els seus moviments i les seues postures elegants. D'aquesta manera, després d'haver passat més d'una hora, vaig deixar el braç de Gemma i vaig començar a marcar una trajectòria per mi sola. També ella, en haver deixat el meu llast, va reprendre el seu camí i els seus peculiars volantins. Jo arriscava, tot i estar a punt de caure més d'una vegada, per intentar agradar a la meua amiga. N'estava orgullosa: havia après de la seua destresa i l'haviem compartida amb aquella colla de jovenets mestres en la matèria.

Vam acabar quan estaven a punt de tancar la pista i ens vam abraçar i vam riure. A pesar de les meues caigudes, havíem compartit una experiència única i, en el meu cas, havia superat les pors. Potser mai no seríem patinadores professionals, però havíem passat un dia fantàstic, ens havíem divertit i sempre mantindríem el record d'aquesta experiència. Vam prometre que l'any següent, és a dir, enguany, tornariem a la pista de gel. Però res més lluny de la nostra voluntat; l'empresa en qüestió va decidir finalment instal·lar-se en alguna altra localitat més gran, on els guanys foren superiors, i la meua amiga Gemma ja no vivia al poble. Després que em contara que canviaven de casa, vam deixar de tindre contacte. No em va nàixer escriure-li cap missatge per WhatsApp; a ella, tampoc. Així, quan ens hem tornat a trobar, semblàvem estranyes, quasi desconegudes. Però la complicitat de les nostres mirades m'ha fet sentir que aquesta amistat no està acabada.

Diari de Gemma

Diumenge 8 de gener

S'han acabat les festes de Nadal. Tant em fa! Quina merda de dies de vacances: no he fet res d'especial. Bé, no del tot. Dijous passat vaig anar amb els pares al poble on vivíem abans. Per què em van portar a viure a cals iaios? Per què van decidir per mi i em van portar a un nou institut on no coneixia a ningú? Ben cert és que em costa fer amigues; d'amics, mai no n'he tingut. Els xicots de la meua edat són superficials i avorrits, només fan favades; d'amigues, la veritat és que només tenia Naiara. Les dues ens enteníem molt bé. Anàvem a sa casa a sentir música i parlàvem de les aficions que teníem. Somniàvem en els viatges que faríem quan fórem majors. Amb els pares, també en feia quan les coses anaven millor... Sempre juntes, déiem! I ja ho veieu, des del setembre que no ens havíem vist. Encara recorde el dia que vam patinar enmig d'aquella colla de xiquets!

11

Naiara sempre ha tingut secrets. Jo crec que, encara que feia com si m'ho contara tot, li costava ser sincera. Era molt amable amb mi, però jo sé que alguna cosa li passava pel cap que no acabava d'obrir-se. Jo, per contra, soc més sincera. Ma mare sempre em diu:

—Gemma, no tens filtre! Podries dissimular una miqueta quan ve algun convidat a casa? Ara que ens hem canviat ací, hem de portar-nos bé amb el veïnat!

No m'interessa ningú ni res, tampoc els estudis. M'agrada llegir i preferisc ficar-me al meu cau i devorar llibres. Els que siga, encara que no m'acaben de fer el pes, els he de llegir sencers.

—Gemma, filla, pots abaixar un poc el volum de la música?

12 M'encanta la música rock, amb un punt de *heavy*. Potser, per això, m'agrada vestir de negre; els colors foscos que em fan sentir anònima: no em fa gràcia cridar l'atenció. Fins i tot quan llig, sent les llistes que m'he anat fent en Spotify. Una vegada em vaig adonar que les tenia en obert. Encara estava a l'altre institut. No em va agradar que em comentara un dels xiquets de classe:

—Gemma, quina merda de música t'agrada sentir! Ets una semada!

Vaig canviar de seguida aquesta opció: no compartiria els meus gustos! La meua música és això: meua i de ningú més. Quan Naiara venia a ma casa, la sentia amb mi. Jo sé que no li agradava del tot, però com que era bona amiga, feia com si li interessara. Mira que és fava! La veritat és que el que més enyore és la companyia de la meua amiga. El canvi de domicili i d'institut ens ha separat. Dijous passat ens trobarem de nou en la cavalcada de Reis. Anava amb els seus pares i el seu germà, que va aconseguir un beset del primer rei que va

aparéixer, el més gran. Quina innocència que tenen els més menuts! Quan vaig descobrir que en realitat eren els pares qui ens feien regals, vaig adonar-me que tot era una gran mentida i que els més majors es passen la vida enganyant-nos. Potser per això soc de naturalesa desconfiada, no m'acabe de refiar de ningú.

És curiós... ens vam acomiadar i ens vam mirar als ulls. Ja ens enyoràvem. Mai m'havia passat amb ningú. Les nostres mirades s'encreuaren com mai ho havien fet. La sorpresa va ser tan gran que em va nàixer fer-li l'ullet perquè entenguera que tenia ganes de tornar-la a veure. Ja tindrem ocasió per a retrobar-nos. Aprofitaré algun viatge que facen els meus pares per a quedar amb Naiara. No sé quan, però de segur que en tindrem l'oportunitat.

Diari de Naiara
Dilluns 9 de gener

14 S'han acabat les festes i, per això, toca reprendre l'institut. El nano, el meu germà Cèsar, s'ha enfadat molt aquest matí: no volia tornar a l'escola. Feia dos dies que construïa castells i feia com si cuinara amb els jocs que li portaren els Reis. Així que s'ha despertat, ha dit que estava refredat i que tenia febre. La mare, que veia que el temps passava i no s'alçava, li ha posat el termòmetre i ha cridat:

—Cèsar, no tens res! A l'escola, com l'home fadrí que ets!

Ni l'intent de plorar ni les queixes que pronunciava han servit per a res; la mare ha estat implacable. Jo, mentrestant, em prenia tranquil·lament els cereals que m'havia ficat en la llet. Després, m'he vestit com a mi m'agrada: informal. Tot i això, he tingut la temptació d'agafar el pintallavis de la mare i posar-me un poc de color. Quan vaig veure Gemma l'altre dia, em vaig adonar que ella en portava; aquella lluentor a la boca em va fer entendre que és una bona idea arreglar-se i fer goig.

Mai m'he considerat presumida. La mare diu de vegades que no mire per anar ben vestida. La veritat és que

no soc de calfar-me massa el cap, jo crec que soc còmoda i m'agrada la roba que no costa de posar ni de llevar. Tampoc soc d'anar amb xandall, eh? Uns texans i un jersei a l'hivern; quan fa calor, una camiseta i, au, al carrer!

Diari de Gemma
Dimecres 11 de gener

16 Hui m'he quedat a casa. Estic malalta. Em sembla que he agafat una grip o una cosa semblant. Em fa mal tot el cos i no tinc ganes de fer res. La mare n'ha informat a la meua tutora. Només vull dormir. Estic trista perquè m'adone que estic sola en aquest poble de merda: no he fet cap amiga ni amic que m'interesse o que m'agrade; ningú amb qui tinga ganes de quedar o que pugui vindre aquesta vesprada a preguntar per mi. No he anat a l'institut i de segur que ningú es preocupa pel que em passa. Mon pare s'està tot el dia a la fàbrica i ma mare ha començat a cuidar un matrimoni de persones majors que viuen soles. Quan estic bé, no m'importa estar a casa sense ningú; però, amb la malaltia, no em vindria malament tindre algú per ací...

Tanque els ulls i dorm tot el dia. M'he forçat a escriure un poc en el meu diari. Vaig començar a escriure'l l'any passat quan vaig veure que Naiara tenia el costum de prendre notes en un quadern. Em vaig fixar que posava en cada encapçalament la data del dia en què escrivia. Vaig voler fer com ella; no ho sap ningú, és el meu secret,

el meu espai íntim. Soc esquerrana, com ma mare; per sort, mai m'ho han intentat corregir. A ella, segons em va contar, la mestra volia obligar-la a utilitzar la dreta amb el pretext que «les xiques com cal han d'usar la mà dreta». En el meu cas, faig servir una llibreta on vaig anotant, els dies que em ve de gust, les meues reflexions. I ho faig amb la mà esquerra, és clar. No soc d'escriure diàriament, em sembla que la meua amiga tampoc ho feia regularment.

—Naiara, escrius cada dia? I què contes en el teu diari?

Es va posar roja com una tomaca; em sembla que no li agradava que la gent ho sabera.

—Res d'important. De vegades prenc nota de coses que m'han passat per si algun dia vull saber què vaig fer.

—M'ho deixes veure?

De seguida va amagar el quadern, de manera que vaig entendre que era millor no preguntar-li res més i no demanar-li sobre el secret que havia descobert. Jo no era ningú per fer-li passar un mal moment. Potser per això em vaig animar a fer com ella, a deixar-hi constància d'un temps de la meua vida. Hui és un d'aquells dies que preferiria que no hagueren existit.